

let, at han ikke kan sætte noget ind paa at gøre en fordelagtig Handel. Den sidste vil i mange Tilfælde ikke kunne drive en Bedrift, hvad enten det nu er af den ene eller anden Art, saa godt som den Mand, der kan sætte noget ind paa det og handle, naar han ser sin Fordel derved. De Betragtninger mener jeg ogsaa maa gælde, hvor det kommer an paa Udvikling og Forbedring af vort Landbrugs Eksportforhold og dets Fremme i det hele taget. Det vil ganske sikkert ikke være forsvarlig Sparsommelighed at vise sig kneben paa disse Omraader. At spare der vil ganske sikkert, som det ogsaa er blevet sagt adskillige Gange, være at spare paa Skillingen og lade Daleren gaa. Det samme, mener jeg, maa gælde med Hensyn til Ophjælpning af vort Fiskeri, enten det nu skal være, som mange Medlemmer have ment, ved Anlæg af Havne ved de forskellige Fiskerlejer saaledes, at de kunne drive Fiskeriet mere rationelt og med et forøget Udbytte, eller det sker paa anden Maade. Ligeledes maa det gælde over for, hvad der kan gøres for at dygtiggøre vore Haandværkere paa en eller anden Vis. Alle disse i dybeste Forstand nationale og ifølge vort Lands Beskaffenhed naturlige Erhverv, mener jeg, man nødvendigvis maa støtte i størst mulig Udstrækning. Der kan man absolut ikke spare. Men, vel at mærke, man maa samtidig have en Forstaaelse af, at det, man gør, virkelig bidrager til at fremme og udvikle Erhvervslivet. Det samme gælder efter min Formening med Hensyn til en saadan Sag som Bekæmpelsen af Tuberkulosen. Hvor prisværdig end den Bestræbelse er, der har givet sig Udtryk i det Arbejde, som Nationalforeningen til Tuberkulosens Bekæmpelse har udfoldet, staar det for mig aldeles klart, at den Opgave er saa stor og af saa overvældende Omfang og Rækkevidde, at, hvis den skal løses nogenlunde tiltredsstillende i en nogenlunde nær Fremtid, vil det blive nødvendigt, at der ved Siden af det private Initiativ bringes meget store Ofre fra Statens Side. Derom tror jeg for øvrigt, at en meget stor Del af det ærede Tings Medlemmer ere enige med mig.

Endvidere kan man efter min Mening ikke vise Sparsommelighed selv med den bedste Villie dertil over for de forventede Skattereformer. Det er sikkert klart for alle ældre Medlemmer her, og ogsaa for de ny Medlemmer, at, naar vi skulle have disse Reformen igennem — og jeg haaber sikkert, at det i hvert Fald for de direkte Skatteloves Vedkommende skal lykkes os

at naa til en heldig og forsvarlig Ordning allerede i denne Samling —, vil det kræve meget betydelige Ofre for Statskassen. Jeg føler mig nemlig forvisset om, at Flertallet i denne Sal vil, samtidig med at vi faa de direkte Skattelove, holde fast ved det gamle Krav fra Venstres Side om, at Tiendeloven skal følge med. Vi skulle af med den uretfærdige Byrde, som Tiende er for en Del af vore Landmænd.

Jeg vil derfor sige, at, hvor enig jeg er med den højtærede Finansminister i hans Udtalelser ved Finanslovsforslagets Forelæggelse, kan jeg ikke være enig med ham, naar han forleden Dag i en ret udpræget Grad præciserede, at vi skulde være sparsommelige. Jeg tror ikke, det lader sig gøre, af de Grunde, jeg har nævnt, og jeg tror heller ikke, det vil være klogt, set fra et Venstrestandpunkt, at gøre det i dette Øjeblik. Den ærede Krigsminister har i Dag forelagt et Forslag til en Bevilling til nyt Feltskys. Uden at komme ind paa Realiteten af denne Bevilling vil jeg sige, at, naar Venstre hele Tiden har hævdet, at vi skulde have Nedsættelser af de militære Bevillinger, vil det se ret besynderligt ud, naar vi nu — jeg bestrider for øvrigt ikke Nødvendigheden af denne Sags Gennemførelse — skulle til at give en ekstraordinær Bevilling til nyt Feltskys, at vi saa samtidig skulle spare paa de civile Omraader, spare paa, hvad der skal fremme Erhvervslivet i Danmark. Det vil ganske sikkert ikke blive vel optaget i den store Befolkning.

Naar jeg skulde fremsætte nogle faa Bemærkninger angaaende de Omraader, hvor jeg mener, der kunde spares, er der ganske specielt vort Forsvarsvæsen, vort Militærvæsen, eller hvad man nu vil kalde det. Det har været et gammelt Venstrekrav — og jeg anser det for givet, at det ogsaa er det fremdeles —, at vi skulle se at naa til en noget billigere Ordning af vort Forsvarsvæsen, samtidigt med at det bliver mindst lige saa betryggende som hidtil. Nu ved jeg meget vel, at under Forhold som dem, vi have i Øjeblikket, da vi staa over for Nedsættelsen af en Kommission, der skal undersøge alle herhen hørende Spørgsmaal, er det vanskeligt at komme meget længere ned med Udgifterne. Men da der, som sagt, er forelagt Forslag til en ekstraordinær Bevilling, som skal strække sig over, saa vidt jeg forstod, et Tidsrum af 3 Aar, er der heller intet til Hinder for at se lidt længere frem i Tiden, og jeg vil sige som min hestemte Opfattelse, at, hvis den Kommission, der bliver